

B.SZTANOJ ANETT

TÁNC

 Publio

Tánc

B. Sztanoj Anett

2016

Publio Kiadó

www.publio.hu

Minden jog fenntartva!

Boldogság

Fényes csillogás.

Belső rejtelem.

Szívbe zárt kód.

Ékes védelem.

Ajánlom

Mindazoknak, akik hisznek abban, hogy nincsenek véletlenek, akik hisznek a sorsszerűségben, akik hisznek az igaz szerelem erejében. Akik találkoztak már a lelki társukkal, és mindazoknak, akik keresik. Azoknak, akik keresik önmagukat. S mindazoknak, akik álmaik megvalósításáért küzdenek üzenem, sose adják fel!

A tánc, titkos nyelve szívednek.

Minden mozdulat olyan, akár a versben a szavak.

Most megfogom mindkét kezed, engedd, hogy vezesselek, lassan lépünk majd előre és hátra,
könnyen ringunk majd bele az éjszakába.

A teljesség,

valami átlátszatlan otthona a térnek, mi átlebeg a tündérmeséken, s a dimenziók útjai közt parthoz érve, táncra kér az idő tipegő kéje, hol a mélység, hol a magasság árnya ránt át a fénybe, sötétségbe, nyirkos fülledtségbe, esdekelve, szárnyra kelve a szívek rejtekébe.

PREAMBULUM

Elképzetem, ahogyan a zeneszerző egy élet történetét komponálja meg egyetlen dalban. Ahogy közel három perc alatt többször belehal a szomorúságba, és aztán újból és újból újjászületik. Olyan ez, akár a vihar: hirtelen beterítenek minket a felhők, majd elkezdi tisztulni az ég, felszáll a pára, és a Nap erősebben süt a vihar után, mint valaha. Hogy hogyan fér meg egy táncban egyszerre ennyi érzélem, magam sem tudom, csak elképzelem, csak átélem?! Az életünk olyan, akár csak egy tánc. Változhat a kivel, a hol és a miért, de pontosan annyira hullámzóak a mindennapok, az érzelmek, mint a ritmusok a dalban.

Sokáig kerestem a boldogságot, miközben nem vettem észre, hogy az élet két kézzel kínálja tálcán, csak olykor hajlamosak vagyunk elmenni mellette, ahogy én is. Mindig másra vágyakozunk, ahelyett, hogy megbecsülnénk azt, amink van. Gondolkodtál már azon, hogy ha sokáig vágyakozol valami után, és megkapod, mit érzel? Már nem kell, addig fontos, amíg meg nem kapod. Ez a kapcsolatoknál egészen másképp van, sokkal többet kell vele foglalkozni, miután megkaptad. Mondd, boldog vagy? Most gondolom, nem érted, miért kérdezek ilyeneket. Tudod, sokan azt gondolják, hogy a boldogság örök, és ezért hajszolják, keresik, de nem lelik, mert míg keresik, elmegy mellettük. Boldogság csak pillanatokra van, vedd észre őket.

Ebben a verseskötetben egy táncra hívlak, ahol elmesélem neked az eddigi életemet. Tudom, minden nap vannak nehéz pillanatok, de kérlek, ígérd meg nekem, ilyenkor eszedbe jutnak majd ezek a szavak, hidd el, igaziak. Tudnod kell, hogy nincsenek véletlenek, minden okkal történik, olykor az élet lerombolja azt, amiben élsz, és azt gondolod, nincs tovább, de hidd el, ez csak azért van, hogy a helyébe egy szebb épülhessen. A kötetben a saját fájdalmaimon és boldogságomon, a saját szememen keresztül mutatom meg neked, hogy ha másképp nézed, ez a világ valójában egy csodás hely. Át kell élned a mélységet, hogy igazán a magasba szállhass.

TÁNC

Ez egy monokróm világ - táncold körül!

Ahogy a Titánt öleli narancsszínű otthona
átlátszatlan sűrű légkörében önti ki testét,
mint felszínén az etán és a metántavak
ásta mély árkok, a rezonanciákban.

A zene rugóira engedd ki, húzd vissza!

Teljes sötétben nyelni a felbukkanó
geometriai alakzatokat - fekete szögben,
a színpadi doboz szélén - helyhez kötve.

Ellenpontozza a zene - montázszerű anyag.

Halványan libegő, összefűzött darab, egész.

Atom talapzatban, marionett bábuk,
madárhang, higanyszerű hideg zenében.

Kifeszítve valósul meg az egység,
abroncsos ruhákban, mint egy festmény -

pontszerű a táncosok árnyéka,
s a fény megnagyobbítja a játékteret.

Játékterem, elmosott gesztusok,
mozdulatsorok ismétlése, megkettőzve.

Izgalmas, vágott színpad - elnyelt idő -

Hosszas vergődések a nézők felé,
s a végtagok lendületesen áramlanak.

Itt értelmet nyer a végtelenbe fektetett
mozdulat, az idő körkörös tánca.

EGYEDÜL

A szívemben megállt a világ,
A testem már segítségért kiállt.
A Nap még haloványan csillog,
A fodrozódó hullámokon kullog.
A szél lágyan arcom simogatja,
Törékeny lelkem sírásra fakasztja.
Kicsorduló könnyeim nem bánom,
Reszketve ülök a Duna-parton.

BELSŐ TÁJ

Az avaron megfáradt lábnyomok,
ködszitálta pára vöröslő lombokon.

Tompán susogó őszi falevelek,
fényben megcsillanó erezetek.

A hidegben lassan lépkedek haza,
az éjben a régi gesztenye illata.

Szívemben egy elmosódott kép,
lelkembe vésett gyermekkori tér.

A múlt érzése dübörög bennem,
látom, didergő óriássá lettem.